

Με την αναμενόμενη ψήφο εμπιστοσύνης που πήρε η συγκυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου από την απαξιωμένη Βουλή θα προχωρήσει στην αντιλαϊκή γραμμή που ξεδίπλωσε μέσα σε μια ακατάσχετη προπαγανδιστική φλυαρία, την υλοποίηση δηλαδή των μέτρων που προβλέπουν τα Μνημόνια και τη μετατροπή τους σε μόνιμο καθεστώς, μαζί με την επιτήρηση και την επιτροπεία.

Ελπίζει έτσι να κρατηθεί στην εξουσία, γονατίζοντας το λαό και τρομοκρατώντας τον με την προπαγάνδα για φοβερές συνέπειες, αν αμφισβητηθεί η ολοκληρωτική ταύτιση με τους δανειστές και την τρόικα, ακόμα κι αν δεν βρει τους περίφημους 180 βουλευτές για να εκλέξει Πρόεδρο Δημοκρατίας τον Φλεβάρη. Θα αξιοποιήσει το δέος από την απαίτηση ΕΕ και ΔΝΤ να συνεχιστεί πάση θυσία η αποπληρωμή του χρέους και η κατρακύλα των Μνημονίων, τη στράτευση του συνόλου σχεδόν των ΜΜΕ, αλλά και τη στρατηγική αδυναμία του ΣΥΡΙΖΑ, που αποτυπώνεται στη μετακίνηση από το «καμιά θυσία για το ευρώ» στο «πάση θυσία στο ευρώ». Γιατί ενώ η κυβέρνηση χάνει από την αναφορά στην πραγματικότητα, το ισχυρό χαρτί της παραμένει το γεγονός ότι η έξοδος από την ΕΕ και την ευρωζώνη θεωρείται από ένα ευρύ φάσμα πολιτικών δυνάμεων, ακόμα και της κομμουνιστικής Αριστεράς, καταστροφική, ακραία ή λανθασμένη στις δεδομένες συνθήκες.

Η συζήτηση στη Βουλή ανέδειξε επίσης με χαρακτηριστικό τρόπο την έκφραση της καπιταλιστικής κρίσης στην πολιτική. Το έδειξε το μάντρωμα των κοινοβουλευτικών ομάδων με τους αντιρρησίες να βάζουν την ουρά στα σκέλια, η εκπροσώπηση της κυβέρνησης από τον ακροδεξιό Μ. Βορίδη με τις εμφυλιοπολεμικές αναφορές σε «καλούς Έλληνες» της ΝΔ, η οποία μοιάζει να διολισθαίνει σε «σοβαρή Χρυσή Αυγή», η αμήχανη σιωπή των (αναξιόπιστων έτσι κι αλλιώς) νεοφιλελεύθερων, καραμανλικών κ.ά., το μπάχαλο στο ΠΑΣΟΚ και τα πυρά ενάντια στον Βενιζέλο, αλλά και η τυχοδιωκτική συμπεριφορά των Ν. Κακλαμάνη, Γρ. Ψαριανού, και πολλών άλλων από την γκρίζα ζώνη των ανεξάρτητων βουλευτών. Οι ακροδεξιές πινελιές στην κυβερνητική πολιτική δεν είναι παρά ένδειξη της δυσκολίας της αστικής τάξης να διαμορφώσει θετικό όραμα, κοινωνικές συμμαχίες, απαντήσεις στα εκρηκτικά κοινωνικά προβλήματα.

Τη φιλοδοξία της συγκυβέρνησης να προχωρήσει στο επόμενο διάστημα χωρίς σοβαρή αμφισβήτηση στην υποδοχή της τρόικας, την ψήφιση του προϋπολογισμού και την προεδρική εκλογή και τις πιθανές κάλπες τον Φλεβάρη την ενισχύει η υποχώρηση του μαζικού κινήματος.

Καθοριστικής σημασίας σε αυτή την εξέλιξη είναι η τακτική του ΣΥΡΙΖΑ και του ΚΚΕ στο εργατικό κίνημα που προβάλλουν ένα πλαίσιο αιτημάτων αποκομμένων από την ανατροπή των πυλώνων της εισοδηματικής και συνολικά της πολιτικής των Μνημονίων, της αποπληρωμής του χρέους, των συμφωνιών για το ευρώ και την ΕΕ. Αυτό το απονευρωμένο πλαίσιο προτείνεται με κινητοποιήσεις που έχουν χαρακτήρα διαμαρτυρίας, διάσπαρτες 24ωρες απεργίες, στάσεις εργασίας και απογευματινά συλλαλητήρια, χωρίς στόχους ανατροπής και σύνδεση των αγωνιστικών σταθμών μέσα από μια λογική κλιμάκωσης και συντονισμού των κλάδων. Έτσι η πρωτοβουλία για το πρόγραμμα δράσης του εργατικού κινήματος μένει στη γραφειοκρατία του κυβερνητικού συνδικαλισμού που ήδη έχει στήσει το σκηνικό της εκτόνωσης και του εκφυλισμού προωθώντας μια 24ωρη απεργία της ΑΔΕΔΥ στις 12 Νοέμβρη, μια 24ωρη της ΓΣΕΕ πριν από τα Χριστούγεννα και μετά... εκλογές.

Αυτή η τακτική που οδηγεί στην αναποτελεσματικότητα των αγώνων τροφοδοτεί την εκλογική αναμονή,

αφήνοντας ασύδοτη την κυβέρνηση να περνάει μέτρα και να επενδύει πολιτικά στο βάρος της καθημερινότητας με την αίσθηση ότι τίποτα δεν αλλάζει.

Ωστόσο το πολιτικό σκηνικό ούτε παντοδύναμο είναι ούτε έχει τη λαϊκή συναίνεση στον μνημονιακό κατήφορο. Η διέξοδος δεν βρίσκεται στον εξορκισμό του «καναπέ» και του «κακομοίρη λαού που δεν τραβάει» αλλά στη θετική αγωνιστική πρόταση για να έρθει στο προσκήνιο ο πόθος του λαού για αλλαγή. Και αυτή η πρόταση δεν μπορεί να έχει στο κέντρο της την εκλογική αναμονή και το κοινοβουλευτικό παιχνίδι που φάνηκε πόσο λίγο κρίνουν τις εξελίξεις, αλλά ένα μαχητικό κίνημα με πλαίσιο διεκδικήσεων στο ύψος των κοινωνικών αναγκών και πολιτικών στόχων σύγκρουσης για διαγραφή του χρέους, κατάργηση των Μνημονίων, έξοδο από ΕΕ-ευρώ, ώστε να μπορούν να υλοποιηθούν τα σύγχρονα εργατικά αιτήματα.

Αυτός ο δρόμος για μια εργατική διέξοδο από την κρίση και αν θα ξεπεραστούν τα πολιτικά και θεσμικά εμπόδια για να υλοποιηθεί είναι κριτήρια για το ζήτημα της εξουσίας και αναδεικνύουν την ανάγκη της αντικαπιταλιστικής ανατροπής – για να μπορέσει ο λαός να διεκδικήσει την εξουσία ώστε να επιβάλει τον δικό του δρόμο κι όχι απλά να διαπιστώσει τα όρια μιας κυβέρνησης μέσα στο πλέγμα των θεσμών που περιγράφουν την αστική εξουσία, από τη σχέση και τις συμφωνίες με την ΕΕ και τις τράπεζες μέχρι τις αλλεπάλληλες δικαστικές αποφάσεις για παράνομες και καταχρηστικές απεργίες και τα γεμάτα ακροδεξιούς ΜΑΤ.

Σε αυτή την κατεύθυνση η ΑΝΤΑΡΣΥΑ κάλεσε σε πλατιά συσπείρωση για να βγει ο λαός στο δρόμο απαιτώντας το βράδυ της ψηφοφορίας στη Βουλή «να φύγουν όλοι, κυβέρνηση-ΕΕ-ΔΝΤ» και να ανοίξει ένας κύκλος λαϊκών και εργατικών κινητοποιήσεων που θα σπάσει την εκλογική ανακωχή στο αμέσως επόμενο διάστημα, με επόμενο σταθμό τον ερχομό της τρόικας.

Στην Αθήνα έγινε την Παρασκευή συγκέντρωση στα Προπύλαια, η οποία συνάντησε τη διαδήλωση της ΑΔΕΔΥ, των σχολικών φυλάκων, των καθαριστριών του υπ. Οικονομικών, της ΕΡΤ κ.ά. στο Σύνταγμα μπροστά στη Βουλή. Καταγράφηκε η υποτίμηση των κινητοποιήσεων από το ΣΥΡΙΖΑ με τη συμμετοχή μικρών δυνάμεων κυρίως από την αριστερή του πτέρυγα.

Στη Θεσσαλονίκη η ΑΝΤΑΡΣΥΑ στήριξε τη διαδήλωση που οργανώθηκε από τις ΕΛΜΕ, τους σχολικούς φύλακες και τους καθηγητές σε διαθεσιμότητα και τους φοιτητικούς συλλόγους του ΑΠΘ, ενώ συγκεντρώσεις και μαζικές εξορμήσεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ έγιναν σε Ηράκλειο, Κοζάνη, Πρέβεζα, Ξάνθη κ.α.

Πηγή: [PRIN](#)